

Een
Zomer
om
Van te
dromen

HOLLY MARTIN

Holly Martin

Een zomer om van te dromen

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Eva Blue liep in de late namiddag over Clementine Avenue, met het lentezonnetje op haar rug. Pas uitgekomen bloemen vulden de hangende manden die over de muren hingen of sierden de bloempotten aan de smeedijzeren hekken. De bomen zaten al in de knop, maar het zou nog een paar weken duren voordat ze vol prachtige roze bloesems zaten. Hun takken hingen tot over het hek van de particuliere gedeelde tuin in het midden van de straat, en tussen die twijgen kon je een verlokkelijke glimp opvangen van de geheimen achter het gesloten hek.

Als kind had Eva daar vaak met haar moeder in het gras gelegen, dan was de bloesem als confetti op hen neer gedwarreld. Haar moeder had zo van de bloeitijd van de bomen gehouden en vond het altijd heel jammer dat de bloesem na zo'n korte tijd al verwelkte en op de grond viel.

Eva was al een hele tijd niet meer in deze tuin geweest. Haar moeder had de sleutel jaren geleden ergens zo veilig opgeborgen dat hij nooit meer was teruggezien. Dat gold voor wel meer van haar moeders bezittingen, die allemaal leken te zijn verdwenen of op ongebruikelijke plekken waren geëindigd. Eva glimlachte vol genegenheid bij de gedachte aan al die keren dat ze tijdens een bezoekje aan haar moeder had moeten aanhoren dat die weer eens haar

telefoon, sleutels, tas of boodschappenlijstje kwijt was.

Juliette leek altijd met honderd dingen tegelijk bezig te zijn. Ze had het druk met yoga, zumba, salsalessen, paaldanslessen, schilderen, pottenbakken, mozaïeken of sieraden maken. Overal lagen altijd knutselprojecten, half voltooide schilderijen of servies in wording. Ze was zo snel afgeleid en chaotisch, ze liep altijd met haar hoofd in de wolken.

Dat er zoveel kwijtraakte, was volgens haar moeder de schuld van Gladys, het spook dat volgens haar in het huis woonde, maar Eva had, afgezien van kwijtgeraakte spullen, nooit enig bewijs voor de aanwezigheid voor een bovennatuurlijk wezen aangetroffen. Juliette had haar ook nog nooit gezien, maar dat weerhield haar er niet van om de schuld op Gladys te schuiven. Juliette praatte vaak tegen Gladys en vroeg haar om advies, en hoewel ze nooit een antwoord kreeg, zei ze dat een goed gesprek met Gladys haar altijd hielp om een oplossing te bedenken voor welk probleem dan ook. Eva vroeg zich even af of Juliette en Gladys nu ergens samen waren waar ze de boel op stelten konden zetten.

Eva liep het stenen stoepje op van haar moeders victoriaanse huis met zijn drie verdiepingen en ging door de blauwe voordeur naar binnen. Nadat ze de deur zachtjes achter zich dicht had laten vallen, bleef ze even staan luisteren naar de stilte in huis. Er was helemaal niets te horen. Als haar moeder nu een spook was en ergens met haar ketenen liep te rammelen, dan deed ze dat in elk geval niet hier. Hier was geen leven, hier was helemaal niets wat Eva herinnerde aan de sprankelende, kleurige vrouw die Juliette was geweest. Er had altijd muziek opgestaan: soms iets klas-

sieks van Beethoven, soms iets eigentijds van Ed Sheeran of Calvin Harris, af en toe een lekkere meezinger van Abba uit de jaren zeventig of de soundtrack van musicals als *The Lion King*, *Wicked* of *Les Mis*. Heel vaak stond er in de woonkamer een heel ander nummer op dan in de keuken, en haar moeder zong dan mee met een derde lied, dat ze in haar hoofd hoorde, en ze danste van de ene kamer naar de andere. Ze was altijd dansend door het leven gegaan.

De muren van al die kamers hadden nog altijd hun bonte kleuren, rood, paars, goudgeel en turquoise, maar die leken doffer nu degene die ze zo liefdevol had geverfd er niet meer was. Eva gaf haar eigen huis ook graag een kleurig accent, in de vorm van een sierkussentje of een schilderij aan de muur, maar het huis van haar moeder was een en al kleur: alle deuren waren in een andere tint hoogglanslak geverfd en de vloerkleden en gordijnen hadden kleuren die Eva nooit met elkaar zou hebben gecombineerd, maar op de een of andere manier werkte het allemaal wel.

Eva had het nog niet over haar hart kunnen verkrijgen om alles een nieuw likje verf te geven, maar ze wist dat ze dat moest doen als ze het huis klaar wilde maken voor de verkoop. Ze moest een praktische kleur kiezen, roomwit of magnolia, net als bij haar thuis. Maar als ze deze bonte caleidoscoop uitwiste, haalde ze ook de laatste herinneringen weg aan het huis waarin ze met haar moeder was opgegroeid. Dat kon ze nu nog niet aan.

In de afgelopen paar maanden had Eva langzaam het hele leven van haar moeder opgeruimd. Ze had kleren naar de kringloopwinkel gebracht en sommige van Juliettes geliefde snuisterijen in dozen gedaan en die mee naar

haar eigen appartement genomen, en ze had meubels en schilderijen verkocht. Dat was het verstandigste. Ze had zich afgevraagd of ze weer in dit huis moest gaan wonen, maar dat was niet praktisch. Het was veel te groot voor haar alleen.

Ze kromp even in elkaar. Soms ergerde ze zich een beetje aan zichzelf omdat ze altijd zo verstandig en praktisch was.

Het had geen zin om hier te gaan wonen, op een plek met zoveel herinneringen. Koekjes bakken in de keuken; samen met haar moeder de muren van haar meisjeskamer beschilderen met giraffen, olifanten, leeuwen en tijgers; watergevechten in de tuin; gezellig samen op de bank een filmpje kijken. Het leven dat ze met haar moeder had gedeeld, had in elke kamer van dit huis zijn sporen nagelaten. Ze was hier zelfs geboren, in haar moeders slaapkamer, zeventwintig jaar geleden. Ze was zo nieuwsgierig geweest naar de wereld dat ze niet eens had kunnen wachten totdat de verloskundige er was. Moest ze hier misschien toch gaan wonen? Deed dat niet te veel pijn? Of was het juist een manier om verbonden te blijven met haar moeder, aan wie de herinneringen nu al vervaagden? Ze had het er vanmorgen bij de notaris nog met haar tante Laurel over gehad. Laurel vond dat Eva het huis moest houden, maar uiteindelijk moest ze het zelf beslissen.

Ze wilde de knoop niet doorhakken, maar nu alle formaliteiten rondom de erfenis waren geregeld, was dit huis officieel van haar. Plus 26.000 pond, de helft van het geld dat haar moeder had bezeten. De andere helft ervan ging naar haar zus, Laurel.

Eva had geen idee wat ze met dat geld moest doen. Een

jaar of vier, vijf geleden was het meer dan welkom geweest. Toen was ze nog een kunstenaar geweest, die af en toe boekomslagen had ontworpen om wat bij te verdienen, zodat ze linnen en verf kon kopen. Ze had in een piepklein huurflatje gewoond en gespaard voor de aanbetaling van een huis. Maar toen had ze opeens veel meer werk als ontwerper gekregen dan ze ooit had kunnen denken, en al snel kon ze een tweekamerappartement kopen. Inmiddels gold ze als een van de succesvolste ontwerpers in de uitgeefwereld en verdiende ze behoorlijk goed. Een paar maanden geleden had ze, na een tijdje flink sparen, zelfs haar hypotheek kunnen afbetalen. Ze was zeker niet rijk, maar ze had geen schulden, ze hoefde zelfs geen creditcard af te betalen, dus ze had het geld niet echt nodig.

Het voelde niet juist dat ze van haar moeders dood kon profiteren, niet nu ze er een fortuin voor over had gehad om Juliette terug te kunnen krijgen. Het was nu anderhalf jaar geleden dat haar moeder was overleden, en hoewel Eva niet geloofde dat er ooit een dag zou zijn waarop ze het verlies niet zou voelen, kon ze het inmiddels beter verdragen.

Misschien kon ze het geld maar het beste op een spaarrekening zetten, als het spreekwoordelijke appeltje voor de dorst.

Ze keek naar de ingelijste foto van New York, die onderaan de trap hing. Haar moeder had die stad nooit bezocht en zij ook niet, maar de afbeelding hing daar om hen eraan te herinneren dat dromen soms uitkwamen. Dat had haar moeder in elk geval altijd gezegd. Eva had de foto tijdens haar jeugd elke dag gezien en was daardoor ook gaan verlangen naar de felle lichten van die verre stad. Juliette had

haar verteld over de restaurants en winkels daar, die dag en nacht open waren, en dat je om drie uur 's nachts nog een paar gympen kon kopen als je daar toevallig zin in had. Ze had verteld over al die verschillende gerechten die je daar kon eten, over hoe de stad eruitzag en hoe het rook. Ze had Eva verteld dat ze er op een dag samen naartoe zouden gaan, maar zover was het nooit gekomen. Nu was het te laat. Misschien moest ze een deel van het geld daarvoor gebruiken en een weekendje naar New York gaan. God, alleen al de gedachte daaraan maakte haar bang en opgetogen tegelijk.

Eva verschilde in zoveel opzichten van haar moeder. Haar moeder had een prachtige zangstem gehad en kon heel goed dansen, maar Eva klonk als een kat die aan zijn staart werd getrokken en struikelde door een gebrek aan maatgevoel over haar eigen voeten. Juliette was lang, slank en blond geweest, maar Eva was klein van stuk, met donker haar, en ze had een figuur dat welgevormd kon worden genoemd, maar dat veel mensen toch als peervorm zouden omschrijven.

Het grootste verschil tussen moeder en dochter was hun instelling. Juliette was overal altijd spontaan in gedoken, die kon met een cowboyhoed in haar ene hand en een glas wijn in de andere op een wild bokkend paard stappen en de rit breed lachend uitzitten. Ze liet niets aan haar neus voorbijgaan, ze zei nooit ergens nee tegen en ze wilde de hele wereld zien. Ze sloot heel gemakkelijk vriendschappen en praatte met iedereen, ook met volslagen vreemden. Eva was het liefst alleen, die bleef 's avonds graag thuis en was eerlijk gezegd een beetje bang voor alles buiten haar eigen kleine kringetje. Ze keek naar het nieuws, ze wist dat er

vreselijke dingen op de wereld gebeurden. En hoewel er plaatsen waren die ze altijd al had willen bezoeken, zoals bijvoorbeeld New York, was ze nooit van plan geweest om dat in haar eentje te doen. Alleen was ze nogal introvert en had ze niet veel vriendinnen, en de vriendinnen die ze had, waren allemaal al getrouwd en hadden kinderen. Reisgenoten waren dus dungezaaid.

Vroeger waren vakanties met haar moeder vaak nogal problematisch geweest. Ze wilden op vakantie allebei heel andere dingen doen. Juliette moest er niet aan denken om op een ligstoel lekker een boek te gaan lezen. Haar moeder huurde liever een vieze oude jeep, zette Eva achterin en reed over kronkelende steile bergweggetjes naar een of ander afgelegen klooster in een dorpje waar je geheid hoogtevrees kreeg. Ze gingen skiën, surfen, paardrijden zonder zadel, ze hingen aan een tokkelbaan of reden rond op een quad, en dat vond Eva allemaal maar niks. Door de jaren heen had ze door al die gekke invallen van haar moeder meer botbreuken opgelopen dan haar lief was. Het vertrouwen dat haar moeder er wel voor zou zorgen dat haar nooit iets zou overkomen, brokkelde langzaam af, totdat er ten slotte niets meer van over was.

Toen Eva wat ouder was, wilde ze niet meer met haar moeder mee. Juliette had haar vanaf elke plek die ze had bezocht een ansichtkaart gestuurd, soms met een paar haastig gekrabbelde regels omdat ze klaarstond om aan een volgend avontuur te beginnen, soms tot aan de rand gevuld met een handschrift dat zo priegelig was dat Eva het bijna niet kon lezen. Elke keer eindigde haar moeder weer met het cliché 'Kon je maar hier zijn'. En Eva wist dat dat een

oprechte wens van haar was geweest.

Toentertijd had ze vaak nee gezegd op het aanbod om te gaan met het excuus dat ze moest werken. Nu had ze daar zoveel spijt van. Ze wilde met liefde achter op een motor springen, met een krokodil worstelen of van de hoogste brug bungeejumpen als dat betekende dat ze haar moeder nog één keer kon omhelzen, dat ze nog eens tot diep in de nacht konden kletsen boven een schaal bananenvla.

Ze keek naar de poster met de twinkelende lichtjes van New York en schudde haar hoofd. Nee, daar kon ze niet in haar eentje naartoe gaan. Misschien moest ze dit geld investeren, in aandelen of obligaties. Ze ging er iets verstandigs mee doen, dat wist ze nu al. Geen rare, gekke dingen.

Ze liep de trap op, langs foto's die geen van alle recht aan de muur hingen. Op vele ervan ging de zon net op of onder. Juliette was dol geweest op een fraaie dageraad of avondschemering. Volgens haar stond de zonsopgang voor een nieuw begin, voor een dag boordevol mogelijkheden, en een zonsondergang was de volmaakte afsluiting van een perfecte dag.

Ze wist dat ze die foto's moest opruimen, dit laatste bewijs dat haar moeder hier had gewoond, maar dat kwam later wel.

Eva bleef even glimlachend staan voor een grote foto van haar moeder die schrijlings op een Harley-Davidson zat.

Toen Eva het nieuws had gekregen dat haar moeder was overleden, was ze niet eens heel erg verbaasd geweest. Het had haar natuurlijk enorm veel verdriet gedaan, maar het was geen verrassing, gezien het leven dat Juliette in de

laatste paar jaar van haar bestaan had geleid. Bungeejumpen, ritten op olifanten, met leeuwen knuffelen, deltavliegen; Eva had voortdurend een telefoontje verwacht dat haar moeder nooit meer thuis zou komen. Het einde was echter veel minder glamoureuus en kleurrijk dan ze van Juliette had verwacht: een aanrijding door een auto was haar fataal geworden. Ze had altijd gezegd dat ze in stijl wilde gaan, zo spectaculair dat ze de kranten zou halen. Zelfs dat was niet gelukt.

Eva liep verder naar boven en keek in alle kamers, waar niets meer stond wat dit huis een echt thuis kon maken. Alleen op zolder stonden nog spullen die ze moest uitzoeken en opruimen. Als kind hadden ze daar altijd de kerstversiering bewaard, maar Eva was nooit op zolder geweest. Voor zover ze wist was haar moeder er ook niet meer geweest sinds de vlizotrap kapot was gegaan, en dat was al gebeurd toen Eva nog klein was. Met een beetje geluk stonden er een paar dozen kerstballen, meer niet.

Eva was zo slim geweest om een paar dagen eerder een ladder van Laurel te lenen, die nu onder het luik klaarstond. Ze klapte hem open en klom voorzichtig naar boven. Nadat ze de grendel opzij had geschoven, viel het luik open.

Meteen dwarrelde er een wolk stof naar beneden, bevrijd uit een plek die al een hele tijd geleden was vergeten. Als dit een van de fantasyboeken voor kinderen was geweest waarvoor ze de omslagen had ontworpen, dan lag er daarboven een geheimzinnig boek dat de lezer meevoerde naar een ver land, een vergeten aandenken met geheimzinnige krachten, of misschien zelfs een gevallen engel die zich tussen de spinnenwebben had verstopt. Eva was realistisch

genoeg om te weten dat zulke dingen niet gebeurden.

Ze stapte de zolder op en keek om zich heen. Er was een kleine ventilatiekoker waardoor net genoeg licht naar binnen viel om het stof over de houten planken te zien dansen, maar de rest van de zolder was in duisternis gedompeld. Ze tastte om zich heen totdat ze het lichtknopje had gevonden. In het midden van het dak sprong een eenzame gloeilamp aan, die krachtig genoeg was om zijn licht tot in de verste hoeken te werpen.

Vlak naast haar stonden drie op elkaar gestapelde opbergdozen van doorzichtig plastic, duidelijk gevuld met kerstversiering. Er leunde zelfs een oude kunstboom tegen een van de dakspanten. Bij het luik stonden nog een paar dozen, waarvan er eentje zo te zien gevuld was met babykleertjes in verschillende tinten roze. In een andere doos zat Eva's oude speelgoed, ook het kapotte. Verder was er hier zo te zien niet al te veel te vinden.

Ze keek nog een keer om zich heen. Nee, geen geheimzinnige voorwerpen met bovennatuurlijke krachten. Dit ging haar veel minder tijd kosten dan ze had verwacht.

Ze liep naar de doos met kinderspeelgoed en haalde er een paar spulletjes uit. Twee poppen met groen en blauw haar, met dank aan Eva's doos viltstiften. Ze glimlachte toen ze dacht aan hoe haar moeder op haar pogingen tot haarverven had gereageerd. Volgens Juliette waren de poppen nu zeemeerminnen, en ze hadden de rest van de middag besteed aan kleertjes maken die pasten bij dames die in de oceaan leefden.

Ze graaide nog eens in de doos en vond een smoezige, gele, gehaakte ezel waarvan Eva nog wist dat hij Joshua

heette. Ze had hem als klein kind overal mee naartoe geslept.

Toen ze nog wat meer speelgoed uit de doos haalde, waarvan een deel duidelijk voor een baby was bestemd, stuitte ze op een envelop. Die voelde zwaar aan. Ze scheurde hem open en zag dat het haar eerste verjaardagskaart van Juliette was. Met haar vingers raakte ze de glanzende roze letters aan die de woorden VOOR MIJN ALLERMOOISTE DOCHTER vormden. Ze glimlachte om het plaatje voorop, van de moederbeer die een welpje omhelsde. Het kleine beertje hield het getal 1 tussen zijn pootjes.

Toen ze de kaart opensloeg, hapte ze verbaasd naar adem. De binnenkant was helemaal volgeschreven.

Een brief, van haar moeder aan haar. Hoewel die al zesentwintig jaar geleden was geschreven, was de band tussen hen, waarvan Eva zo bang was geweest dat die zou verdwijnen, weer even sterk als altijd.

Ze ging op een van de dozen zitten, met Joshua tegen haar borst gedrukt, en begon te lezen.

Lieve Eva,

Vandaag word je 1 jaar, en ik hoop en droom zoveel voor jou. Ik wens dat je geweldige avonturen gaat beleven, waarvan je hart sneller gaat kloppen, en dat je verre reizen naar exotische oorden gaat maken. Ik wens je dat geluk dat je hele hart en ziel verwarmt. Dat je je grote liefde tegenkomt, iemand die je aan het lachen maakt, die je als een vorstin behandelt en die je hand vasthoudt tijdens deze grote reis die het leven is. Ik wens dat je

iets vindt waarvan je heel veel gaat houden, wat je vol overgave kunt doen. Het leven is zo kort, we weten niet wat ons te wachten staat, dus leef je uit, doe gek, wees uitbundig, en trek je niets aan van wat anderen zeggen. De mensen die je veroordelen zijn niet belangrijk, en degenen die wel belangrijk voor je zijn, die doen gewoon met je mee. Wees aardig, koester hoop, houd nooit op met leren en lees alles. Wees dapper en jaag die dromen na. Ik hou van je, mijn prachtige meisje.

Mama xx

De tranen sprongen in haar ogen toen ze haar vinger over de woorden liet gaan en ze ze nogmaals las. Ze vroeg zich af of haar moeder teleurgesteld was geweest door het leven waarvoor Eva had gekozen. Op de meeste avonden lag ze al om tien uur in bed, met een goed boek en een beker warme chocolademelk. Ze beleefde geen grootse avonturen, ze joeg geen dromen na, ze had geen grote liefde en ze deed nooit gek. Ze had wel werk waarvan ze heel veel hield, dus dat was in elk geval iets.

Wanneer was haar leven zo... alledaags geworden? Waar was de spanning die haar moeder altijd had opgezocht, die risico's en avonturen, en vooral het plezier? Ze keek weer naar de stoffige zolder en daarna naar Joshua. Dit was niet het leven dat haar moeder haar had toegewenst, helemaal niet.

Ze stopte de kaart in de zak van haar jeans en wist niet goed wat ze ermee moest doen, met die woorden die haar hadden moeten aanzetten tot avontuur, met al die hoop

dat ze een spannend leven zou leiden. Daar had Eva nooit naar gezocht.

Ze stond op, veegde haar ogen droog en droeg de babykleertjes en het speelgoed naar beneden. Die konden allemaal naar de kringloop.

Daarna liep ze weer de ladder op om de drie dozen met kerstspullen van zolder te halen. Die wilde ze later uitzoeken en de versiering houden die een sentimentele waarde voor haar had. Toen ze opnieuw naar boven klom om de kunstboom naar beneden te halen zag ze het opeens. Haar hart maakte een sprongetje. Een schatkistje, weggestopt onder een van de dakspanten, van donker hout en met een gebogen deksel, aan de zijken versierd met gouden bladeren. En hoewel de kans heel klein was dat ze op de zolder van haar moeders huis in West-Londen de verloren gewaande schat uit *Schateiland* zou aantreffen, liep ze er wel meteen naar toe om eerst het gladde hout te strelen en vervolgens de sluiting los te maken. Het deksel ging krakend open.

In de kist lagen dunne velletjes verbleekt roze papier. Ze wroette ertussen, op zoek naar dubloenen of robijnen zo groot als haar hand, maar er lag helemaal niets in het kistje.

Eva leunde met een zucht achterover, en dat was het moment waarop ze zag dat er een stukje papier in de rand van het deksel was geschoven.

Op het papier stond, in het krullerige handschrift van haar moeder, geschreven met viltstift *Mijn dromendoos*. Onderaan het vel stond een datum. Een snelle rekensom leerde Eva dat Juliette dit op de avond voor haar achttiende verjaardag moest hebben geschreven, toen ze nog een heel leven voor zich had.

Wat had er ooit in de dromendoos gezeten, behalve al die roze velletjes?

Ze staaarde naar de stukjes papier en zag toen pas dat eentje ervan ook met dat krullerige handschrift was bedekt. Snel griste ze het papiertje uit de kist, en ze hield het omhoog naar het licht.

Met dolfijnen zwemmen.

Ze keek naar de andere velletjes en zag dat ze allemaal waren beschreven. Ze pakte er nog eentje.

De Grand Canyon bezoeken.

Nog eentje.

De middernachtzon zien.

Dit waren de dromen van haar moeder. Stuk voor stuk op een eigen stukje papier geschreven, en het waren er zeker een stuk of veertig, vijftig.

Ze haalde alle velletjes uit de doos en las ze een voor een.

Boven op de Eiffeltoren zingen.

Een goudschat in Egypte vinden.

In het Bovenmeer zwemmen.

Voor de koningin zingen.

Ze las ze allemaal en kon een glimlach niet onderdrukken. Ze wist dat Juliette een aantal van die dingen had gedaan, maar lang niet alles.

Een jaar nadat Juliette al deze dromen voor de toekomst had opgeschreven, was ze zwanger geworden van Eva, en dat had duidelijk een einde aan al die hoop gemaakt. Juliette had de wereld rond willen reizen en avonturen willen beleven, en hoewel ze in de laatste jaren van haar leven steeds vaker op pad was gegaan, had ze de meeste dromen in deze kist nooit kunnen laten uitkomen. Omdat ze Eva had gekregen.

Eva had altijd al geweten dat ze een ongelukje was. Ze was verwekt tijdens een onenightstand met een man voor wie Juliette als een blok was gevallen, maar die ze daarna nooit meer had teruggezien. Juliette had Eva altijd haar onverwachte, schitterende cadeau genoemd, maar had ze eigenlijk haar moeders leven verpest?

Ze deed het deksel dicht en liet haar hand erop rusten.

Wat moest ze met al deze vergeten dromen beginnen? Ze kon ze niet zomaar weggooien, niet nu ze ze allemaal had gelezen, en ze kon het niet over haar hart verkrijgen om ze weer weg te stoppen in deze kist, verborgen in het donker.

Er kwam een idee bij haar op dat ze heel snel weer onderdrukte. Nee, dat kon ze niet doen. Dat was bespottelijk.

In de verste hoek van de zolder kraakte een plank. Ze keek snel die kant op, maar er was niets te zien.

‘Gladys?’ Ze voelde zich zo dom toen ze dat zei. Ze slikte en zei toen: ‘Mama?’

Stilte.

‘Wat moet ik met al deze dromen doen?’

Stilte.

Eva haalde het document dat ze eerder van de notaris had gekregen uit haar zak. 26.000 pond. Ze keek weer naar de kist, en of het nu door Gladys, haar moeder of door haar eigen opeens glasheldere gedachten kwam, wist ze niet, maar ze wist wel heel zeker wat ze wilde doen.

Een bucketlist, een wereldreis vol avontuur en een onvergetelijke zomer!

De Londense Eva werkt vanuit huis als omslagontwerper en leeft de meeste dagen in haar pyjama. Ze vindt het prima in haar bubbel en laat de buitenwereld liever voor wat het is. Haar moeder Juliette was precies het tegenovergestelde: een vrije vogel die de wereld in wilde trekken, op zoek naar avontuur en spanning. Als Juliette overlijdt, vindt Eva een bucketlist van haar moeder met al haar dromen, zoals:

- boven op de Eiffeltoren zingen
- de middernachtzon zien
- dansen in het Colosseum
- met haaien zwemmen
- de Chinese Muur zien

Eva besluit uit haar comfortzone te stappen en op reis te gaan. Ze huurt een gids in, maar ze had nooit gerekend op Thor Anderson, een knappe maar nogal lompe reisgenoot. Eva zit met hem opgescheept, maar is dat wel echt zo vervelend?

Holly Martin woont in een kleine cottage aan zee en is fulltime schrijfster. Met haar heerlijke feelgoodromans stond ze meerdere weken in de Engelse bestsellerlijsten. Eerder verschenen van haar de populaire Happiness- en Jewel Island-series.

ISBN 978 90 2054 842 6 NUR 340

9 789020 548426

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

